

Giây thứ

Xiao Fang
dịch

12

S
U
N
N
E
S
S

© 2012 by Jody Hsieh

Literature

TRUYỀN ĐỌC DỊCH VÀ ĐĂNG TẠI TAI KITES.VN

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1: Tạm Biệt Thiên Đường (1).

Chương 1: Tạm Biệt Thiên Đường (2).

Chương 2: Hạt Châu Trong Góc (1).

Chương 2: Hạt Châu Trong Góc (2).

Chương 3: Thời Gian Vùi Chôn Ký Ức (1).

Chương 3: Thời Gian Vùi Chôn Ký Ức (2).

Thông Báo Ngừng Đăng

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

MƯỜI NĂM SINH TỬ CHIA ĐÔI BỜ

Tôi quên vui cười, cũng quên than thở

Dùng cả cuộc đời để tìm đáp án của một câu đố không lời giải.

- Cố Thành -

Triệu Diệc Thần dừng xe dưới tòa nhà số 15.

Rạng sáng hai giờ, hầu hết tất cả các chỗ đỗ xe ngoài trời của khu chung cư đều đã bị chiếm sạch. Hai năm nay số chủ hộ không tăng nhưng số lượng xe riêng lại bùng phát. Anh ở tòa nhà số 6, bình thường chỉ có thể đậu xe ở tòa nhà số 15, sau đó đi bộ qua quảng trường trung tâm của khu chung cư để về nhà.

Đưa tay tắt động cơ xe, nhưng Triệu Diệc Thần lại không muốn xuống xe ngay lúc này.

Anh đã quá mệt mỏi, ngả đầu tựa lên lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Những năm đầu khi mới làm cảnh sát hình sự phải thường xuyên cùng đồng nghiệp thay phiên nhau thức đêm theo dõi tội phạm, họ đều đã quen nghỉ ngơi ngay trong xe. Lúc đó công nghệ thông tin vẫn chưa phát triển như bây giờ, những tin tức về người qua đêm trong xe bị ngạt khí dẫn đến tử vong rất ít thấy trên mặt báo. Kể cả trong giới cảnh sát của họ trong năm năm đổ lại đây, người thật sự bị chết ngạt trong xe cũng rất ít. Họ có thể hy sinh, có thể bệnh tật, có thể gặp tai nạn giao thông, hoặc chuyển từ người

bắt tội phạm vào tù sang người bị bắt đưa vào tù, rồi cuối cùng chết dưới họng súng của đồng nghiệp cũ.

Con người có rất nhiều kiểu chết, một khi chưa đến lúc đó, không ai biết được cuối cùng mình sẽ mất mạng như thế nào.

Đột nhiên có người gõ cửa số xe, Triệu Diệc Thần giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ.

Gần đây số vụ gõ cửa cướp bóc vào nửa đêm tăng cao, anh đặt tay lên khẩu súng bên thắt lưng theo bản năng, loáng thoáng nhìn thấy người đứng bên ngoài cửa số là nữ từ một góc của gương chiếu hậu, mái tóc rồi xù nhuộm vàng được buộc qua loa sau đầu, gương mặt dẹt nhìn qua không có gì đặc sắc, là một người nội trợ luống tuổi nhưng lại mặc chiếc áo khoác len màu hồng phấn bên ngoài áo ngủ, trong đêm tối đen thế này trông chị vô cùng bắt mắt. Người phụ nữ này là Triệu Diệc Thanh, chị gái của anh.

Triệu Diệc Thần rút chìa khóa, mở cửa xe, lúc ra khỏi xe gặp phải một cơn gió đêm se lạnh thì hơi nhú mào, đóng sầm cánh cửa xe phía sau: "Khuya thế này chị còn ra ngoài làm gì?"

"Còn không phải vì đợi mãi không thấy em về, sợ em xảy ra chuyện đó sao?" Hai cánh tay khoanh lại trước ngực, giọng nói của Triệu Diệc Thanh mang theo ý trách móc, "Điện thoại của phòng làm việc lại gọi không được."

Ba năm trước Triệu Diệc Thần vừa lên chức đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Sở Cảnh sát đã cấp cho anh một căn nhà ở khu dân cư mới. Anh không nhận, cố chấp ở lại khu chung cư cũ kỹ này. Triệu Diệc Thanh không cản được anh, lại không yên tâm để anh sống một mình, sau khi con trai lên trung học chị liền mua lại căn hộ phía trên căn hộ của Triệu Diệc Thần cả nhà dọn đến ở để tiện chăm sóc lẫn nhau. Những năm qua, cuộc gọi cá nhân gọi đến phòng làm việc của Triệu Diệc Thần hầu hết đều do Triệu

Diệp Thanh gọi: Lẽ có về nhà ăn cơm không? Sáng đến nơi rồi sao vẫn chưa thấy về? Vụ án mới có khó không, có nguy hiểm không? Có ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giấc không?

Những chuyện này đáng ra phải do người vợ hoặc cha mẹ quan tâm đến, thế nhưng một mình chị ấy gánh hết.

Triệu Diệp Thần lại nhú mày, cùng chị đi qua quảng trường trung tâm về phía tòa nhà số 6. Thật ra họ có thể đi về theo ngõ tắt, nhưng con ngõ đó quá tối tăm, lại nằm ở góc chết của máy quay giám sát, xưa nay Triệu Diệp Thần đều không cho họ đi vào đó. Lúc này đây đầu anh đang đau nhức dữ dội, nhưng không vì thế mà anh tỏ ra gắt gỏng với chị mình, anh chỉ nói: "Có lệnh điều động khẩn, chỉ có hai người ở lại trong Sở, chắc họ không nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo."

"Chị thấy tất cả các xe cảnh sát đều hú còi chạy đi rồi." Triệu Diệp Thanh giơ một tay huơ trên không trung, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đa số người nhà của cảnh sát đều rất nhạy với tiếng còi báo động. Cho dù cách xa mấy con phố họ cũng có thể nghe thấy rất rõ tiếng còi, rồi lại bất giác giật mình. Đây có lẽ là một loại bản năng, giống như người mẹ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, không cần biết đó có phải tiếng khóc của con mình hay không đều sẽ dừng lại dáo dác nhìn quanh.

Triệu Diệp Thanh chính là người nhà như thế. Mỗi khi nghe tiếng còi xe cảnh sát thoáng qua chị đều bắt đầu bồn chồn. Chị là một người phụ nữ bình thường, có rất nhiều chuyện khiến chị sợ hãi trong đời: khi cha mẹ còn sống, chị sợ mình sẽ bị bỏ rơi; khi con trai ra đời, chị sợ nó đau ốm, sợ tất cả những người hoặc việc có thể đoạt mất đứa con của chị đi; em trai làm cảnh sát, chị sợ một ngày nào đó có người gọi điện thoại đến bảo chị đi nhận xác cho nó. May mắn là bây giờ tuy cha mẹ không còn nhưng con cái rất khỏe mạnh; em trai đã là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, vẫn an toàn vô

sự. Chuyện duy nhất chị cần phải khắc phục chính là tính hay bồn chồn lo lắng của mình.

Triệu Diệc Thần biết chị mình có tật này, cũng không trách chị ấy, cha mẹ của họ mất sớm, mười mấy tuổi chị ấy đã phải gánh vác rất nhiều chuyện, thế nên Triệu Diệc Thần có thể hiểu, anh luôn cố hết sức để xoa dịu chị ấy.

"Người dân ở thôn Cửu Long tấn công cảnh sát." Gió đêm thổi qua gương mặt, anh lấy bật lửa từ trong túi ra, châm cho mình một điếu thuốc.

"Thôn Cửu Long? Đó chẳng phải... là thôn có rất nhiều người mua phụ nữ và bé gái đó sao?" Triệu Diệc Thanh khép chặt vạt áo khoác, kinh ngạc nói, "Sao họ lại tấn công cảnh sát vậy?"

Sắp đến lúc nhiệt độ thấp vào sáng sớm, ánh đèn đường ngả vàng dường như cũng mất đi độ ấm của nó, bóng của hai người vai kề vai trải dài trên mặt đường, gió thổi qua tán cây xoài ven đường nghe như tiếng thút thít.

"Có một hiệp hội giúp nhau tìm người thân không biết nhận tin từ đâu nói là đứa con bị bắt cóc của một cặp cha mẹ trong số họ đang ở thôn Cửu Long." Triệu Diệc Thần kẹp điếu thuốc trên tay, một tay bỏ vào túi quần, chậm rãi nhả khói thuốc, giọng điệu bình thản, không lộ ra chút tâm tình nào, "Hai vợ chồng đó lén tìm đến thôn trộm đứa bé mang đi, khi chạy trở ra thì bị phát hiện, dân làng vác gậy và dao ra đuổi đánh họ, đúng lúc gặp được người của hiệp hội đến giúp, hai bên liền ẩu đả với nhau. Đồn cảnh sát ra mặt hòa giải không thành, bị người dân vây đánh, đành phải thông báo lên chi đội trình sát hình sự của khu vực. Chi đội nổ súng chỉ thiên cũng không hiệu quả, bèn nhờ chúng em điều động cảnh sát đến chi viện."

"Haiz... Đám dân làng này cũng thật là, đã năm nào rồi mà vẫn hành xử không khác gì lưu manh thổ phỉ như thế." Triệu Diệc Thanh thở dài, chị

nhớ khoảng hai mươi năm trước đã bắt đầu xảy ra loại chuyện xấu này, không ngờ hai mươi năm trôi qua, thành phố đã mọc đầy nhà cao tầng, đường xá ở nông thôn cũng đã được trải nhựa, thế mà vẫn còn một số người không chịu phát triển theo nhịp độ của thế giới, "Em cũng đến hiện trường hả? Không bị thương đấy chứ?"

Triệu Diệc Thần lắc đầu, "Em không sao."

Họ đã đến dưới tòa nhà số 6. Triệu Diệc Thần ở lầu ba, gia đình Triệu Diệc Thanh ở lầu bốn. Anh đứng trước cửa nhà mình rút chìa khóa ra, vừa quay đầu liền thấy chị mình vẫn đang đứng phía sau, mặt mày môi như có điều muốn nói lại thôi.

Kéo mở cửa, Triệu Diệc Thần bước đến bậc thềm, cúi xuống cởi giày: "Chị lên nhà đi, nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai còn phải đưa A Lỗi đi học nữa."

Vốn còn đang do dự, vừa nghe anh nói như thế, Triệu Diệc Thanh liền giống trống lui binh.

Vài giây sau, chị buông tiếng thở dài cam chịu: "Ừ, em cũng nhanh đi nghỉ đi." Dứt lời chị liền xoay người đi. Vừa đi được hai bước, chị lại dừng bước, quay lại nhìn anh.

"Diệc Thần, thôn Cửu Long đó có phải nơi mà Gia Anh..." Vừa nhắc đến cái tên này liền thấy động tác đóng cửa của Triệu Diệc Thần khựng lại, chị lập tức thu lại lời định nói theo phản xạ tự nhiên, đổi cách nói khác, dè dặt hỏi: "Ý của chị là, có phải em định tiếp tục tìm Gia Anh hay không?"

Triệu Diệc Thần đứng bên cạnh cửa không nói một câu, tay phải đặt trên tay nắm, hơn nửa người bị vây trong ánh đèn hành lang. Chị đứng ở chỗ cao hơn anh vài bậc thang, không thấy được ánh mắt bị hàng lông mi che phủ của anh.

Khoảng mười giây qua đi anh mới bình tĩnh trả lời: "Em đã quen rồi."

Là đã quen cuộc sống một mình, hay đã quen không ngừng tìm kiếm cô ấy? Triệu Diệc Thanh không nhẫn tâm hỏi ra miệng, chỉ đành thở dài.

"Em vào nghỉ đi," chị vẫy tay với anh, "nghỉ đi."

Sau đó chị xoay người lần nữa bước lên lầu, bước chân có chút chập choạng, dường như trong chớp mắt chị đã già đi cả chục tuổi.

Triệu Diệc Thần ngẩng đầu nhìn bóng lưng của chị khuất sau lối rẽ cầu thang. Cho đến khi nghe thấy tiếng mở cửa rồi đóng lại anh mới khép cửa nhà mình, khóa trái, cài then chống trộm, sau đó xoay người đi vào nhà.

Cánh cửa sổ sát đất ngoài ban công đóng chặt, bên ngoài còn có một lớp cửa chống trộm bằng thép không gỉ được khóa lại bằng một ổ khóa thô to. Tấm rèm cửa dày cản hết ánh đèn đường bên ngoài, trong nhà tối đen một mảng như mực. Anh không mở đèn, đi thẳng đến chiếc sofa trong phòng khách. Căn nhà này anh đã sống mười một năm, nhắm mắt lại cũng có thể tìm được phương hướng.

Anh ngồi xuống, nhắm mắt lại, cứ thế ngồi yên bất động trong bóng tối. Cả căn nhà rất yên ắng, có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ treo tường đang chuyển động.

Một lúc sau, anh mở mắt. Trong khe hở trên ghế sofa có một chiếc MP3 cũ kỹ, quanh năm đều cắm tai nghe, dây nghe quấn thành từng vòng thật chặt. Anh lấy nó ra, tháo tai nghe đưa lên tai, sau đó mở máy. Màn hình chữ nhật nhỏ xíu sáng lên, trở thành ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

Trong MP3 chỉ có một tệp âm thanh, rất ngắn, chỉ có mười một giây.

Anh mở nó lên, nghe thấy giọng nói mà mình rất quen thuộc.

-- "Tôi muốn tìm chồng tôi, anh ấy tên Triệu Diệc Thần, là cảnh sát chi đội phòng chống ma túy... có thể giúp tôi nói với anh ấy..."

Đó là tiếng của một người phụ nữ. Hơi thở dồn dập, giọng nói run run, đoạn ghi âm kết thúc ngay tại đó.

Máy đã được chuyển sang chế độ phát lặp lại từ lâu, thế là sau một đoạn tạp âm ngắn ngủi, anh lại nghe thấy tiếng nói của cô.

-- "Tôi muốn tìm chồng tôi, anh ấy tên Triệu Diệc Thần, là cảnh sát chi đội phòng chống ma túy... có thể giúp tôi nói với anh ấy..."

-- "Tôi muốn tìm chồng tôi, anh ấy tên Triệu Diệc Thần, là cảnh sát chi đội phòng chống ma túy... có thể giúp tôi nói với anh ấy..."

-- "Tôi muốn tìm chồng tôi, anh ấy tên Triệu Diệc Thần, là cảnh sát chi đội phòng chống ma túy... có thể giúp tôi nói với anh ấy..."

...

Triệu Diệc Thần nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa gáy lên lưng dựa sô pha.

Anh biết, bây giờ là 3 giờ 23 phút, ngày 6 tháng 10 năm 2015.

Ngày 5 tháng 10 năm 2006, vợ anh, Hồ Gia Anh, đã gọi điện báo án, cuộc gọi tiến hành đến giây thứ mười một thì đột nhiên dừng lại. Hồ Gia Anh mất tích từ lúc đó.

Hôm đó Triệu Diệc Thần vẫn đang nằm vùng trong hang ổ của bọn buôn ma túy. Đoạn ghi âm này được sao chép lại từ ghi chép các cuộc gọi báo án, hai ngày sau khi sự việc xảy ra đồng nghiệp mới giao nó đến tay anh.

Chín năm rồi, anh đã nghe đi nghe lại đoạn ghi âm này không biết bao nhiêu lần. Mỗi một lần ngắt nghỉ, mỗi một lần run rẩy, độ dài ngắn của mỗi

âm tiết mà cô nói ra, anh đều đã thuộc nằm lòng từ lâu. Nhưng anh vẫn chưa tìm được cô.

Anh đâu chỉ mất đi người vợ Hồ Gia Anh mà anh yêu thương sâu đậm.

Ai cũng biết, trước khi mất tích, cô đã mang thai sáu tháng. Vì vậy, anh cũng mất đi đứa con của hai người.

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tạm Biệt Thiên Đường (1)

Chúng ta chỉ có thể tạm biệt thiên đường hết lần này đến lần khác,
rồi lại hết lần khác đến lần nọ mơ tưởng già từ địa ngục.

- Emily Dickinson -

1.1

Năm 2003, Triệu Diệc Thần được đồn cảnh sát điều đến chi đội hình sự khu vực, đi theo chi đội trưởng lúc bấy giờ là Ngô Chính Lương.

Vụ án đầu tiên mà Triệu Diệc Thành tham gia chính là truy quét một nhóm buôn ma túy cực lớn. Hơn ba mươi kẻ tình nghi, Triệu Diệc Thần và một cảnh sát nữa phụ trách thẩm vấn nghi phạm nữ duy nhất trong số đó.

Cô ta ngồi trong phòng thẩm vấn, cúi thấp đầu, vẻ mặt tiêu tụy, khoác trên người bộ quần áo mà một nữ cảnh sát tìm cho vì khi bị bắt cô ta không mảnh vải che thân nằm trên giường với tên đầu xỏ Xa Xương Chí. Liên tục thẩm vấn suốt sáu tiếng đồng hồ, từ đầu đến cuối cô ta không hé răng lấy một chữ, chỉ im lặng ngồi đó, sắc mặt ảm đạm, dường như đã chết đi một nửa.

Cảnh sát nhanh chóng tra ra thân phận của cô ta: Lý Quân, hai mươi năm tuổi, dân trong tỉnh, thường trú tại một thị trấn nhỏ, từng làm công cho một tiệm rửa chân tại thành phố X. Nay tiệm rửa chân đó đã bị niêm phong điều tra, nó là một trong những điểm mại dâm thuộc quản lý của một nhóm xã hội đen khác trong vùng.

Nhìn cô ta qua song sắt, Triệu Diệc Thần nghĩ cô ta chẳng giống hai mươi năm tuổi chút nào. Mình gầy trơ xương, da thịt lỏng lẻo, nếp nhăn đầy mặt, hai mắt ngơ ngác vô hồn, e là do nghiện ma túy trong thời gian dài mà ra.

"Không muốn nói đến Xa Sương Chí, vậy thì nói chuyện trước đây của cô đi." Triệu Diệc Thần đổi cách hỏi, "Năm 1999 cô vẫn còn làm công cho một tiệm rửa chân. Còn nhớ tên của cửa tiệm đó chứ?"

Lý Quân vẫn không lên tiếng.

Lại hai ngày nữa trôi qua, toàn thân cô ra run rẩy ngã trên mặt đất, tứ chi co giật, mắt trợn trừng, gần như sắp bất tỉnh đến nơi.

Lúc Triệu Diệc Thần và một cảnh sát nữa tiến đến đỡ, rốt cuộc cô ta cũng chịu lên tiếng.

"Cho tôi... cho tôi một liều thuốc..." Cô ta nói.

Năm mười tám tuổi Lý Quân thi đại học, đậu vào một trường danh tiếng của thành phố X.

Nhưng cha mẹ đã qua đời từ mấy năm trước, cô ta vẫn luôn ở nhờ nhà cô mình. Người cô ấy nói không có tiền để đóng học phí cho cô ta.

Đêm nào Lý Quân cũng nằm mơ thấy ngôi trường ấy. Cứ nghĩ đến việc sẽ đánh mất cơ hội lần này là cô lại ngày ngày rửa mặt bằng nước mắt. Một tháng sau, cô ta một mình đến thành phố, muốn tìm một công việc, vừa học vừa làm cho qua bốn năm này. Không ngờ vừa xuống trạm xe lửa thì đã bị lừa quay phim khiêu dâm, "đạo diễn" chính là ông chủ của tiệm rửa chân kia. Sau khi ông chủ đưa cô ta đến tiệm, cô ta trở thành thợ rửa chân, "mát-xa" cho khách, kể từ khi đó cô ta chưa từng đặt chân đến ngôi trường trong mơ của mình.

Sau khi kết thúc vụ án, Triệu Diệc Thần ghé vào chợ mua một con cá mang về nhà.

Anh về đến nhà đã là mười giờ đêm, Hồ Gia Anh đã tắm rửa xong, đang ngồi trong phòng khách xem ti vi. Thấy anh trở về, cô lại vào bếp nấu cơm, hấp cá cho anh. Tiết trời mùa hè vào ban đêm rất oi bức, trong nhà không có điều hòa, chỉ có một chiếc quạt máy cũ chạy bằng điện phát ra tiếng kèn kẹt. Cô đặt nó trong phòng khách để thổi mát cho anh.

Triệu Diệc Thần không ngồi yên trong phòng khách. Anh xách quạt đến trước cửa phòng bếp, cắm phích, hướng quạt thổi về phía cô, để cô được mát mẻ một chút. Sau đó anh tiến lên, ôm lấy eo cô từ phía sau. Khi này bận bịu làm cơm, toàn thân cô đều là mồ hôi, áo ngủ bị thấm ướt dính chặt vào lưng, dùng tay cũng có thể vắt ra nước.

Hồ Gia Anh dùng khuỷu tay huých nhẹ anh một cái, "Vào phòng bếp làm gì, ở đây nóng lắm, anh ra phòng khách đi."

Âm ừ đáp lại một tiếng, Triệu Diệc Thần thì cầm lên hõm vai cô: "Ôm thêm một lúc, để lát nữa anh xào rau cho."

"Hôm nay sao tự nhiên dính người thế hả, chẳng thèm chê nóng nữa." Râu dưới cằm cọ lên khiến cô ngứa ngáy, nhưng cô chỉ trêu anh thế thôi chứ không tránh đi.

"Không sao." Anh trầm ngâm vài giây, "Năm xưa em đến thành phố X như thế nào vậy?"

Khi thăm vấn Lý Quân, Triệu Diệc Thần chợt nhớ đến Hồ Gia Anh. Năm nay cô cũng hai mươi năm tuổi, cũng mất cha mẹ trước khi vào đại học. Càng trùng hợp hơn chính là ngôi trường cô theo học chính là ngôi trường mơ ước của Lý Quân. Bốn năm đó cô vừa học vừa làm, sống cuộc sống mà Lý Quân muốn được sống lúc ban đầu.

Hồ Gia Anh vừa đảo thức ăn vừa hồ hững nói: "Còn thế nào được nữa. Ngồi xe ba gác từ dưới quê lên thị trấn, sau đó đến ga xe lửa đón xe đến đây."

"Ga phía đông hả?"

"Vâng."

"Lúc đó vẫn còn băng đảng Xe Bay."

*Tên gọi chung của phần tử cướp mô tô/xe gắn máy để phạm tội.

"Đúng đấy." Nói giữa chừng cô dừng lại một chút, "Bởi vậy vừa ra khỏi ga đã bị giật mất túi xách."

Triệu Diệc Thần siết chặt lấy cô. Chuyện này trước nay chưa từng nghe cô nhắc đến.

"Mất sạch tiền sao?"

"Em chỉ để ít tiền lẻ trong túi thôi, còn lại giấu trong áo lót, không bị cướp đi." Cô cười cười, dùng bàn tay ướt nước vỗ lên cánh tay anh, tỏ ý bảo anh nới lỏng vòng tay một chút, "Trước khi lên đường em đã nghe ngóng qua rồi, biết nên làm gì mà."

Đáp án này quả thật chưa nghĩ đến. Triệu Diệc Thần ngẩng người, sau đó cúi đầu khẽ bật cười.

"Cười gì vậy?" Hồ Gia Anh quay đầu lại nhìn anh.

"Cười em thông minh." Anh đưa tay vén lọn tóc rơi bên gò má ra sau tai giúp cô.

Lúc bấy giờ những người từ nông thôn lên thành phố hơn nửa đều đi vào con đường lạch lạch. Đến cuối cùng sa chân vào ngục tù như Lý Quân

cũng có không ít người. Nhưng Triệu Diệc Thần không hề nghi ngờ lời Hồ Gia Anh nói, anh tin cô vừa thông minh vừa may mắn nên sau này anh mới có cơ hội gặp được cô.

Cho đến năm 2006, năm ngày sau khi Hồ Gia Anh mất tích, Ngô Chính Lương đã gọi riêng Triệu Diệc Thần vào phòng làm việc.

"Tiểu Triệu, cậu có biết tên của cha mẹ vợ mình không?"

"Hồ Nghĩa Cường, Hồ Phụng Quyên. Đều là người trong thôn họ Hồ."

Ngô Chính Lương ngồi sau bàn làm việc, chân mày nhíu chặt lại, tay phải đặt trên mặt bàn đang cầm một cây viết chì, đầu viết gõ xuống mặt bàn phát ra từng tiếng tạch, tạch, tạch, tạch.

"Lão Lưu đã dẫn người đến thôn họ Hồ điều tra," ngừng nửa nhịp, ông ta mới nói tiếp, "Hồ Nghĩa Cường và Hồ Phụng Quyên đúng là có một cô con gái tên là Hồ Gia Anh, sau khi họ qua đời toàn bộ di sản đều để lại cho cô ấy, để cô ấy lên thành phố học. Nhưng trong hồ sơ của Hồ Gia Anh tại trường, thành viên gia đình không ghi tên Hồ Nghĩa Cường và Hồ Phụng Quyên. Hộ khẩu của cô ấy là được mua, thẻ căn cước cũng là mua. Người ở thôn họ Hồ nói Hồ Nghĩa Cường và Hồ Phụng Anh kết hôn mười mấy năm nhưng không có lấy một mụn con. Có một đạo hai vợ chồng đến Đông Bắc thăm bà con, một năm sau trở về thì dẫn theo Hồ Gia Anh. Khi đó cô ấy đã mười hai mười ba tuổi rồi."

Triệu Diệc Thần im lặng đứng trước bàn làm việc, vẻ mặt không chút thay đổi.

Ngô Chính Lương ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt có chút chùng mí soi thẳng vào đáy mắt như muốn nhìn thấu mọi suy nghĩ trong anh: "Cô ấy có từng nói với cậu rằng mình được Hồ Nghĩa Cường và Hồ Phụng Quyên nhận nuôi hay không?"

"Không có." Anh nói.

"Chúng tôi cũng đã liên lạc với đồn cảnh sát bên Đông Bắc để xác nhận chuyện này. Nhưng người bà con của Hồ Nghĩa Cường cũng không có con cái, e là cả nhà đó đều có gene vô sinh." Ngô Chính Lương vẫn không rời mắt khỏi anh, "Tiểu Triệu, Hồ Gia Anh rất có thể được vợ chồng Hồ Nghĩa Cường mua lại từ tay bọn buôn người."

Cơ thể đứng thẳng thắp của Triệu Diệc Thần rốt cuộc cũng khẽ run một cái. Anh im lặng vài giây mới mấp máy môi.

"Cô ấy chưa từng nhắc với tôi qua."

"Cậu nói thời đại học cô ấy vừa học vừa làm, cô ấy làm thêm ở đâu?"

"Một nhà hàng. Cô ấy không cho tôi biết tên của nhà hàng đó."

"Hai người quen biết nhau vào năm hai đại học, tình hình kinh tế của cô ấy lúc đó thế nào?"

"Không được tốt cho lắm."

"Tôi nghe nói cô ấy tốt nghiệp xong thì vào làm cho văn phòng luật sư, thầy của cô ấy là Vương Thiệu Phong." Ngô Chính Lương chuyển ánh mắt trở về cây viết chì trong tay mình, bất giác giảm nhịp gõ viết lên mặt bàn, cũng như giọng điệu khi ông ta nói chuyện, không nhanh không chậm để mở lời nói ra suy luận có thể khiến cho chàng trai trẻ đang đứng trước mặt ông nổi điên, "Khi đó sinh viên mới ra trường muốn rất khó vào được văn phòng luật sư, muốn tìm thầy hướng dẫn lại càng khó hơn, nhất là luật sư có tuổi nghề cao như Vương Thiệu Phong."

"Cô ấy nói luật sư Vương cảm thấy cô ấy có năng lực." Triệu Diệc Thần chậm rãi nói, nhưng vừa dứt lời anh đã há hốc miệng.

Ngô Chính Lương biết, anh đã đoán ra được ông muốn nói gì.

"Vậy cô ấy có nói cho cậu biết Vương Thiệu Phong đã chu cấp học phí cho cô ấy suốt ba năm hay không?" Ngô Chính Lương tiếp tục hỏi.

Triệu Diệc Thần lại im lặng.

Cuối cùng anh nói, "Không có."

Đặt cây viết trong tay xuống, Ngô Chính Lương đan các ngón tay vào nhau, chống lên mặt bàn.

"Tiểu Triệu, lời tôi sắp nói ra đây có thể hơi khó nghe, nhưng mong cậu có thể giữ bình tĩnh." Ông ta nhìn thẳng vào mắt Triệu Diệc Thần, nói một cách chậm rãi, mạch lạc, "Cậu và Hồ Gia Anh là vợ chồng nên cậu là người rõ nhất. Trước cậu, cô ấy có người đàn ông nào khác hay không?"

Hôm đó trời đổ mưa. Thời tiết tháng mười ở thành phố miền nam này không mát mẻ chút nào.

Triệu Diệc Thần nghe thấy tiếng quạt trần đang quay ù ù trên đỉnh đầu, nhưng ý thức đã quay về đêm tháng 6 năm 2000. Sáng hôm đó anh và Hồ Gia Anh đã đến Cục Dân chính đăng ký kết hôn. Tối đến hai người họ chen chúc trên chiếc giường nhỏ xíu trong phòng trọ, lần đầu tiên ngủ chung với nhau.

Cô rất đau, đau đến bật khóc nức nở, nhưng không chảy máu. Triệu Diệc Thần biết trước kia còn ở nông thôn cô thường xuyên làm việc nặng, không chảy máu là chuyện rất bình thường. Thế nên anh không hỏi cô, chỉ ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên tóc, nhẹ nhàng vuốt lưng giúp cô thuận khí.

Hồ Gia Anh rất ít khi khóc trước mặt anh. Đêm đó là lần cô khóc dữ dội nhất từ trước đến nay.

Thậm chí có một lúc Triệu Diệc Thần còn cảm thấy cô khóc không phải vì đau.

Anh chỉ có thể cho cô một bờ vai vững chãi, cho cô một nơi có thể an giấc ngủ say.

Cho đến tận bây giờ, Triệu Diệc Thần vẫn có thể mơ thấy dáng vẻ Hồ Gia Anh tựa vào lòng anh say ngủ.

Anh ngỡ rằng cô đã trở về, anh muốn hỏi chín năm qua cô đã đi đâu. Nhưng thấy cô ngủ ngon giấc như vậy, anh không đánh thức cô. Trong mơ bụng cô vẫn rất lớn, trong đó là đứa con của họ. Anh chống người ngồi dậy giúp cô trở mình. Anh nhớ bác sỹ từng nói, thai phụ không được nằm nghiêng quá lâu.

Một hồi chuông điện thoại đánh thức anh.

Triệu Diệc Thần mở mắt, khẽ day trán. Trong nhà vẫn tối om, một bên tai nghe đã rơi ra, chiếc MP3 vẫn đang phát đoạn ghi âm 11 giây đó, điện thoại đặt bên cạnh chiếc sofa không ngừng đổ chuông. Anh tháo chiếc tai nghe còn lại ra. Nghiêng người qua bắt điện thoại.

"A lô."

Đầu dây bên kia không lên tiếng.

Sự im lặng không báo trước khiến cho Triệu Diệc Thần nhú chặt chân mày, bỗng nhiên tỉnh táo hẳn. Anh lấy điện thoại di động ra, mở khóa màn hình xem thời gian.

Bốn giờ hai mươi phút sáng.

Hai hàng chân mày lại càng nhú chặt hơn.

"Xin hỏi tìm ai?" Năm chặt ống nghe, anh lên tiếng hỏi lần nữa.

Lần này người ở đầu dây bên kia im lặng vài giây thì cất tiếng nói.

"Con gái anh đang ở đây." Đó là giọng của một người đàn ông đã được xử lý bằng máy biến âm, gắt gỏng, lạnh lùng và kì lạ, "Đến đón nó đi, nếu không nó sẽ chết."

Dứt lời lập tức cúp máy.

GIẤY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tạm Biệt Thiên Đường (2)

1.2

Mùa đông năm 1986, Hồ Gia Anh tám tuổi đặt chân đến thành phố X.

Khi đó cô vẫn chưa gọi là Hồ Gia Anh, cô tên là Hứa Hàm. Lần đầu tiên Hứa Hàm đến thành phố này đã thấy đâu đâu cũng là sinh viên. Cô muốn đi qua cầu nhưng trên đó chật kín người, có đứng có ngồi, họ còn giơ cao thanh tre treo cờ và biểu ngữ, trên đó đầy những chữ thật to. Cô ngây ngốc đứng trên đầu cầu, cảm thấy cây cầu dưới chân cũng rung chuyển theo bước chân của họ.

Có người nhìn thấy, ném hai đồng tiền xuống dưới chân cô, leng keng leng keng, cô giật mình co chân bỏ chạy.

Trên người cô chỉ có một bộ quần áo dơ dáy bẩn thỉu, mảng da nổi ra ngoài nổi đầy ban đỏ ửng, mái tóc rối xù dính đầy bụi bẩn và bọt chết, hôi thối như một con chuột vừa chui từ trong cống ra.

Nhưng Hứa Hàm biết, những người trên cầu kia không xem cô là chuột.

Họ xem cô là ăn xin.

Mười ngày sau, mùa đông của phương nam đến một cách lạnh lẽ.

Dưới mái hiên của các cửa tiệm trên đường bắt đầu treo đầy đồ dùng ngày tết, trời còn chưa sáng đã mở cửa, chủ tiệm cầm chổi tre quét sạch bụi

bặm trước cửa, cũng quét những người ăn xin nằm co quắp bên dưới mái hiên. Họ thường phải lấy đất làm nền, lấy trời làm chăn. Thi thoảng đắp hai tờ báo lên người, ngủ trong mùi mực in quanh quần bên mình, cũng chết trong mùi mực in ấy.

Bà chủ tiệm bánh bao mở xừng hấp ra, nhắc thấy một bóng người nhỏ nhắn đang co ro ở góc tường bên cạnh, tờ báo đắp trên người bị gió thổi qua phát ra tiếng kêu phành phạch. Bà đến gần nhìn một lúc, thì ra là một bé gái, con bé ngồi bó gối im thin thít ở đó, bàn chân trần đây những vết bong lạnh.

"Này, nhóc con?" Bà chủ cầm cây cán bột dè dặt khom người xuống lay cô bé, "Chết rồi hả?"

Cô bé đầu tóc rối xù đó vẫn không động đậy, cơ thể nhỏ bé cứng ngắc, không biết là chỉ còn lại da bọc xương hay tứ chi đã bị đông cứng từ lâu rồi nữa. Lúc này thì ông chủ bước ra, vờn cổ liếc nhìn, "Chuyện gì vậy?"

"Không biết..." Bà lại lấy cây cán bột gõ gõ lên cánh tay cô bé, thấy cô không có tí phản ứng nào, ngờ ngợ lâu bầu: "Hình như chết rồi thì phải..."

Mới mở cửa đã gặp người chết, thật không may mắn chút nào.

Ông chủ vội vàng mặc áo khoác vào chạy đi tìm người đến dọn xác. Bà chủ xoay người vào trong tiệm rửa sạch cây cán bột, lúc quay trở ra thì không thấy xác của cô nhóc ăn xin đâu nữa, chỉ còn lại tờ báo lạnh lẽo lăn dọc theo hành lang đi xa.

Ngẩng đầu lên nhìn lại thì phát hiện chõng xừng hấp cao cỡ một người bị thiếu mất một xừng bánh bao.

Hứa Hàm ôm xừng bánh bao liều mạng chạy về phía trước.

Hơi nóng từ xừng hấp bay ra thấm ướt áo cô, làm cho trước ngực bông rạt. Những viên đá ven đường cửa rách những vết bông lạnh tím tái, đâm vào lòng bàn chân. Cô đau đến mức bàn chân co rúm lại cũng không dám lên tiếng, càng không dám dừng lại.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không kịp chạy qua ngã rẽ thứ hai.

Ông chủ dẫn người trở lại đúng lúc đụng phải cô. Bánh bao rơi vung vãi khắp mặt đất, Hứa Hàm nhắm chặt mắt lại, chỉ cảm thấy những cú đấm không ngừng giáng xuống, bánh bao lăn lông lốc, cô cũng đang lăn. Điểm khác nhau chính là bánh bao không biết kêu la, cô thì biết. Kêu đến khi cổ họng đau rát, cho đến khi tắt tiếng.

Họ vớt cô bên mương thoát nước dưới gầm cầu. Đem xuống có gì đó bám lên mặt cô bò qua, cô tỉnh dậy mới biết mình vẫn còn sống. Ánh trăng lạnh lẽo, một con rắn nước màu nâu đất trườn qua kẽ tay, cô ngược mắt nhìn thì thấy một người nữa đang nằm bên cạnh mình bị trương phình vì ngâm trong dòng nước bẩn, những con dòi trắng múp bò ra từ hốc mắt anh ta, lúc nha lúc nhúc.

Cô muốn nôn nhưng dạ dày trống rỗng, cả ngụm nước chua cũng nôn không ra được.

Một lúc sau, cô khẽ động ngón tay, từ từ bò đến bên người đã trương phình đến không rõ mặt mũi.

Cô mò được một đồng năm hào trong túi quần anh ta.

Phố đêm ở phía tây cây cầu có một tiệm bánh bao, trước cửa dán một tờ giấy viết: Bánh bao nhân thịt một hào một cặp, một cặp hai cái.

Hứa Hàm đưa đồng năm hào cho bà chủ, bà chủ đưa cho cô hai cái bánh bao. Dùng đôi tay sưng đỏ của mình xé mở lớp vỏ bánh, bên trong chỉ toàn là rau cải.

Một con chó mực thật lớn đứng ở đầu ngõ ra sức sủa cô. Cô bỏ chạy, con chó đuổi theo phía sau. Nhân của bánh bao bị xé khi nãy rơi xuống, cục rau cải rơi trên mặt đất, con chó dừng lại đưa đầu lưỡi đỏ tươi quét nó vào trong miệng.

Cuối cùng Hứa Hàm trốn về lại dưới gầm cầu, nhìn thi thể trương phình trong bóng tối, người run rẩy, vừa buồn nôn vừa nhai ngấu nghiến cái bánh bao đã nguội lạnh. Bánh bao mặn chát, một nửa là bột, một nửa là nước mắt.

Đó là đêm lạnh nhất của mùa đông năm ấy, Hứa Hàm thiếp đi trong mùi hôi thối nồng nặc.

Rạng sáng hôm sau, cô mở mắt.

Cô tìm thấy một hòn đá trông giống chiếc dùi, trèo lên cầu, lao đảo đi về con phố yên tĩnh nơi phía tây cây cầu.

Đến khi trời sáng hẳn, các cửa tiệm bắt đầu trở nên nhộn nhịp. Có người phát hiện con chó mực của tiệm may nuôi đã chết trong con hẻm nhỏ. Cổ nó không biết bị thứ gì đâm rách một lỗ lớn, đâm xuyên đầu lưỡi tím tái, máu đỏ tươi nhiều ra ngoài từng giọt từng giọt.

Ông chủ tiệm may chạy ra, nhào đến trước con chó mực gào lớn không khác gì khóc tang.

Đến giữa trưa ông làm một bữa ăn thịnh soạn cho đứa cháu nội của mình.

Thằng bé ăn món thịt mà ông nội bón cho, liếm sạch sẽ dầu mỡ dính trên ngón tay: "Ông ơi, đây là thịt gì vậy?"

Ông thợ may lau miệng cho nó, cười híp mắt nói cho nó biết, là thịt chó.

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hạt Châu Trong Góc (1)

Đi đi, đưa trẻ chốn nhân gian,

Đến bên dòng suối và những cánh đồng hoang,

Đi nắm lấy tay chúng tinh linh,

Thế gian này có quá nhiều tiếng khóc, con không hiểu được đâu.

- William Butler Yeats -

2.1

Năm 1997, trường cảnh sát được nghỉ, Triệu Diệc Thần một mình tìm đến trường đại học của Hồ Gia Anh.

Ngoài cánh cổng phía đông trường đại học có một văn phòng luật sư, thuộc khoa Luật của nhà trường quản lí, chuyên tạo môi trường thực tập cho các sinh viên trong trường. Hồ Gia Anh vừa học năm thứ hai, thường xuyên chạy đến văn phòng luật để giúp luật sư ở đó quét dọn, sắp xếp hồ sơ vụ án. Hôm đó là ngày trực nhật của cô, văn phòng đã đóng cửa, sau cánh cửa kính chỉ có mình cô đang khom lưng quét nhà, tay cầm chổi tay cầm ky hốt rác, mái tóc dài được buộc thành chòm đuôi ngựa sau đầu, dưới chân chiếc váy dài màu đen lộ ra một nửa bắp chân, chiếc găng tay dài bao trọn tay áo của chiếc sơ mi trắng.

Triệu Diệc Thần đứng từ xa nhìn cô, chợt thấy cô rất thích mặc quần áo có ba màu đen, trắng và xám, không theo đuổi thời thượng mà ăn mặc

sặc sỡ như những cô gái khác. Nhưng trên người cô lại có một loại khí chất không diễn tả được, giống như bước ra từ một bức tranh thủy mặc, khi đứng yên thì rất an tĩnh, khi hoạt động thì rất trầm ổn, không có chút hoạt bát giống như các bạn đồng trang lứa, nhưng lại khiến người ta yêu thích không thôi.

Anh gõ lên cánh cửa kính, lúc này Hồ Gia Anh mới ngẩng đầu lên nhìn anh, hơi sững sốt một chút.

"Ồ, là anh hả?" Cô đặt chiếc ky hốt rác xuống, tựa cây chổi lên góc tường, lau lau tay rồi đi đến mở cửa cho anh, "Anh đến tìm luật sư à? Họ tan sở hết rồi."

"Anh đến tìm em." Triệu Diệc Thần không bước vào trong, chỉ đứng đó nhìn thẳng vào mắt cô. Dáng người cô hơi nhỏ nhắn, anh lại vừa cao vừa vạm vỡ, đứng đó như một bức tường, nếu không phải nhờ bậc thềm đã rút ngắn chênh lệch chiều cao giữa hai người e là đã tạo cho cô cảm giác bị áp bức rồi.

Hồ Gia Anh vẫn đang chống tay lên cánh cửa kính, nhất thời chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra: "Tìm em làm gì ạ?"

"Anh muốn làm đối tượng hẹn hò của em." Anh nói.

Sau đó anh thấy hai tai cô đỏ lên, vẻ hoảng loạn thoáng qua nơi đáy mắt. Cô nghiêng người nói với anh: "Anh vào trong trước đi."

Xem ra cô đang thẹn thùng, Triệu Diệc Thần cố nén ý cười đã đến bên môi, gật đầu cất bước đi vào. Hồ Gia Anh nhanh chóng đóng cửa lại, xoay người tựa lưng lên cửa, dường như muốn mượn cảm giác lạnh lẽo của tấm kính mang đến để lấy lại tinh thần: "Anh nói đùa với em đấy à?"

Triệu Diệc Thần nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt nghiêm túc, chân thành nói: "Không đùa, anh thích em, muốn hẹn hò với em."

"Chúng ta mới gặp nhau ba lần, anh còn chưa hiểu em, sao biết được anh thích em kia chứ." Cô đáp lại, đôi mắt đen láy chớp chớp, mắt lấp lánh ánh nước.

"Chỉ có ba lần, đủ để thấy được nhân phẩm của em ra sao rồi." Đoán trước cô sẽ nói như vậy rồi nên Triệu Diệc Thần rất bình tĩnh, thong dong nhìn vào mắt cô, dường như muốn nhìn rõ hình ảnh của mình trong mắt cô, "Hơn nữa anh biết em học giỏi, thích đọc sách, thích đạp xe đạp, buổi sáng sẽ chạy bộ quanh sân thể dục, vừa chạy vừa học từ vựng tiếng Anh."

"Anh biết không ít nhỉ."

"Tương lai anh sẽ làm cảnh sát, biết làm sao để thu thập tình báo."

"Anh nói mà không biết ngượng à?"

"Ngượng, từng lúc nhìn thấy em là anh đã thấy ngượng rồi."

"Em nhìn không ra đấy."

"Tương lai anh sẽ làm cảnh sát, biết làm sao để kiểm chế tâm trạng của mình."

Hồ Gia Anh bật cười. Anh cảm thấy lúc cô cười lên là đẹp nhất, nụ cười của Mona Lisa cũng không bằng được cô.

"Anh muốn làm cảnh sát đến thế sao?" Cô hỏi.

"Đúng vậy."

"Vì sao?"

"Mẹ anh là cảnh sát, ba anh thì không. Mẹ không giàu có như ba, nhưng cuộc đời của mẹ sống thanh thản hơn ba nhiều, không thẹn với lương tâm mình."

Cô vẫn đang cười, nhưng nụ cười lại mang theo một ý nghĩa khác. Lúc đó Triệu Diệc Thần cảm nhận được, ánh mắt cô nhìn anh rất mềm mại, mềm mại như nước, nước mang vị mặn.

"VẬY em thử anh nhé." Cô vừa dứt lời liền đi đến bên cạnh anh, nhấc túi trái cây ở phía sau quầy lễ tân lên, túi nilon phát ra tiếng xì xào, cô lấy một trái xoài ra, hất mặt nói với anh: "Em muốn ăn xoài, anh rửa giúp em đi."

Triệu Diệc Thần đón lấy trái xoài nghĩ bụng đề thử này thật lạ lùng, sau đó xoay người ra khỏi văn phòng luật.

Vài phút sau, anh mang trái xoài đã được gọt vỏ cắt thành lát trở lại, xếp trong chiếc đĩa không biết lấy từ đâu ra.

Hồ Gia Anh tò mò nhìn đĩa xoài, "Sao lại gọt vỏ vậy?"

"Anh không chắc em có bị dị ứng xoài hay không, nhưng gọt bỏ vỏ đi thì người bị dị ứng cũng có thể ăn được."

Triệu Diệc Thần nghiêm túc nói xong liền thấy cô cười. Nụ cười lần này rất ngắn ngủi, đuôi mắt cô chỉ hơi cong, khóe môi khẽ nhếch lên, sau đó lại bày ra vẻ cười mà như không, nhận lấy chiếc đĩa và ung dung đón nhận ánh mắt anh: "Em không hiểu anh, anh cũng không hiểu nhiều về em. Thế nhưng anh rất can đảm, dám đi thẳng đến đây để nói muốn hẹn hò với em."

Anh cũng phát huy hết bản lĩnh gặp nguy không loạn của mình, "Anh biết em sẽ nhận lời."

"Tự tin thế cơ à?"

"Em không hay cười, nhưng chúng ta gặp nhau ba lần, em đã cười với anh hết hai lần." Rốt cuộc không kiềm chế được ý cười bên khóe môi nữa,

Triệu Diệc Thần bỏ hai tay vào túi quần, nhìn thẳng vào mắt cô, giọng điệu trở nên vui vẻ và chắc chắn, "Lúc này em lại cười thêm hai lần nữa. Chứng tỏ em cũng thích anh."

Trong khoảnh khắc ấy anh cảm thấy mình không giống một cảnh sát mà giống một tên lưu manh hơn. Trước đây, anh chưa bao giờ nghĩ rằng chính mình sẽ vui vẻ vì loại cảm giác này.

May mà người vui vẻ không chỉ có mình anh, Hồ Gia Anh cũng cong mắt mỉm cười.

Cô nói: "Đúng vậy, em cũng thích anh."

Triệu Diệc Thần từng thấy qua rất nhiều loại ánh mắt, có ánh mắt trời sinh đã biết cười, có ánh mắt lại không thích cười. Ánh mắt của Hồ Gia Anh đen láy, sâu thẳm, nhưng trong màu đen lại mang theo bóng đen đậm đặc, ẩn sâu nơi đáy mắt, đè ép tâm tình vốn có của cô. Đôi mắt ấy là đôi mắt không thường hay cười.

Nhưng cô thích cười với anh, khi cười lên có tia sáng lấp lánh nơi đáy mắt.

Giống như lúc mặt trời mọc vậy, nếu không có bóng đêm trước đó thì khi mặt trời lên sẽ không có được ánh sáng.

Chuông điện thoại vang lên.

Triệu Diệc Thần tỉnh táo lại, ánh nắng len lỏi vào phòng khách đâm đau mắt, anh vội nheo mắt lại để thích nghi với ánh sáng. Chiếc chăn đắp trên người trượt xuống, một ly sữa đậu nành và một cái chén được đẩy lại bằng đĩa inox đặt trên bàn trà, anh thần thờ vài giây, biết hẳn là Triệu Diệc Thanh đã ghé qua.

Vừa đưa tay cầm điện thoại vừa xem thời gian trên đồng hồ đeo tay, đã sáu giờ năm mươi phút sáng rồi.

Màn hình hiện thị số gọi đến là của đội phó đội cảnh sát hình sự Trần Trí, anh ta trực ca đêm. Khoảng hai tiếng trước Triệu Diệc Thần nhận được một cuộc gọi kỳ lạ liền báo cho Trần Trí điều tra xem số điện thoại đó gọi từ đâu đến, lúc này chắc đã có kết quả. Anh nhận máy, cảm thấy huyết thái dương của mình đau âm ỉ bèn lấy ngón trỏ ấn lên: "Alo?"

"Đội trưởng Triệu, đã tra ra địa chỉ của số điện thoại kia rồi," Giọng nói của Trần Trí ở đầu dây bên kia truyền đến, "Là điện thoại cố định gọi từ thành phố Y, khu ngoại ô."

"Thông báo cho cảnh sát khu vực, bảo họ tìm hiểu tình hình." Hất chiếc chăn đã trượt xuống đến đùi ra, Triệu Diệc Thần đặt tay lên sau ót, đã tỉnh táo hơn nhiều, "Nói rõ tình huống cho họ biết, nhớ nhắc nhở họ mặc thường phục đi."

"Được, tôi đi làm ngay." Trần Trí đồng ý không chút do dự, ngừng một lúc lại nói, "Anh nghỉ thêm một lúc nữa đi, mấy tháng nay vất vả quá rồi."

"Không sao." Triệu Diệc Thần nghiêng người nhắc chiếc đĩa inox được đặt trên chén lên, "Lát nữa tôi sẽ quay về đồn."

Bánh bao nhân thịt trong chén vẫn còn đang bốc khói, Triệu Diệc Thanh biết anh quen đi làm lúc mấy giờ nên lúc nào cũng kịp thời đưa bữa sáng qua. Nếu là ngày thường, Triệu Diệc Thần sẽ đứng dậy đánh răng rửa mặt, ăn xong bữa sáng liền xuất phát. Nhưng hôm nay anh không làm vậy.

Anh ngắt điện thoại, đi đến trước cửa sổ sát đất bên ban công, kéo mở tấm rèm cửa đã được Triệu Diệc Thanh kéo hở ra một tí, tắm mình trong ánh nắng ban sớm. Cửa chống trộm bên ngoài cửa sổ sát đất khiến tia sáng trở nên rời rạc, bóng râm và ánh nắng đồng thời rọi lên cơ thể anh. Cửa

chống trộm này được lắp sau khi Hồ Gia Anh mất tích. Anh đứng phía sau nó, tựa như kẻ tù tội đứng bên trong song sắt lao ngục.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, trong lao ngục không có ánh mặt trời.

Tám giờ tối, Trần Trí gõ cửa phòng làm việc của Triệu Diệc Thần.

"Tiểu Trần." Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy là Trần Trí, bèn đặt cây viết trên tay xuống, "Số điện thoại lúc sáng tôi bảo cậu điều tra, đã xử lý thế nào rồi?"

"Đang muốn nói với anh đây." Trần Trí đóng cánh cửa phía sau rồi đến trước bàn làm việc của anh, trên tay còn đang cầm xấp hồ sơ vừa được sắp xếp xong, đó là báo cáo hành động đặc biệt truy quét mại dâm trước đợt duyệt binh tháng trước, "Là thế này, bên đồn địa phương đã cử người đi xem rồi, gia đình đó họ Hứa, cũng giàu có lắm, trong nhà có một đứa con tám tuổi, không có vẻ giống như sẽ đi tống tiền người khác, ngược lại có điều kiện để bị tống tiền hơn. Theo điều tra được, người nhà họ Hứa đều ở đó, không dư ra đứa trẻ nào, hành động của cả gia đình cũng không có dấu vết gì khả nghi."

Trần Trí hơi mập, là người đôn hậu, mặt trẻ con, trông rất trẻ, nhưng đã có mười năm kinh nghiệm làm cảnh sát hình sự. Sau đợt hành động đặc biệt kéo dài mấy tháng nay là kỳ nghỉ Quốc Khánh dài ngày, rất nhiều lực lượng cảnh sát đều bị điều đi phụ trách công việc giữ gìn an ninh trật tự, lại thêm chuyện ở thôn Cửu Long, đã mấy ngày cậu ta chưa về nhà rồi, trông gầy hẳn đi. Triệu Diệc Thần vốn muốn giao một ít việc, nhác thấy vệt thâm quầng bên dưới mắt cậu ta, lời đến bên miệng liền thay đổi: "Tôi biết rồi, tôi sẽ liên lạc với đội trưởng Trịnh bảo họ để ý nhiều hơn, tạm thời đừng đánh rần động cỏ. Tối nay cậu về nghỉ ngơi, việc còn lại để tôi giải quyết."

Mấp máy môi định nói mình còn có thể làm thêm hai ngày, nhưng Trần Trí nghĩ lại, cậu ta và Triệu Diệc Thần làm công sự sáu năm, hiểu tính khí của Triệu Diệc Thần. Nếu lúc này nói ra thật, chắc chắn sẽ lại bị mắng: không bỏ thời gian nghỉ ngơi lại sức, làm việc chỉ được nửa hiệu suất thôi. Thế nên Trần Trí thở dài nói: "Haiz, vâng, đội trưởng Triệu vất vả rồi."

Cầm viết lên lại, Triệu Diệc Thần tỏ ý bảo cậu ta đặt báo cáo trên tay xuống bàn. Trần Trí thuận theo đặt vật trong tay xuống, đang định chào tạm biệt thì chợt nghĩ ra gì đó, vội vàng nói: "Đúng rồi đội trưởng Triệu, thật ra việc này có khi nào... không chỉ đơn thuần là việc của nhà họ Hứa hay không? Anh nghĩ xem, gọi điện thoại sang nơi khác phải thêm mã vùng, cho dù gọi nhầm số, cũng không thể đúng lúc gọi đến chỗ anh chứ. Hơn nữa cô bé tám tuổi đó, sinh năm 2007..."

Nói đến đây, cậu ta dừng lại vài giây, quan sát sắc mặt của Triệu Diệc Thần, "Có khi nào, liên quan đến chị dâu hay không?"

Triệu Diệc Thần không lên tiếng. Trên mặt không lộ ra cảm xúc gì, đây là biểu hiện mỗi khi anh suy nghĩ. Nhưng Trần Trí luôn cảm thấy, vẻ mặt không cảm xúc này thật ra cũng cất giấu chút cảm xúc nào đó bên trong. Khi cậu ta quen Triệu Diệc Thần, Hồ Gia Anh đã mất tích được ba năm. Cậu ta chưa từng nghe Triệu Diệc Thần nói đến chuyện liên quan đến cô. Thế nhưng đây là bí mật công khai trong đội, ai cũng biết, Triệu Diệc Thần chắc hẳn cũng biết rõ rằng họ biết. Nhưng khi người khác nhắc đến nó, anh vẫn luôn im lặng không lên tiếng. Mỗi lần như thế, trên mặt anh đều là vẻ không cảm xúc này.

Trước đây Trần Trí từng nghĩ, có lẽ Triệu Diệc Thần đã nghĩ thoáng từ lâu rồi, không muốn nhắc nên không nhắc. Còn chuyện sau này vì sao không tiếp tục tìm vợ mình nữa, chỉ e vì công việc của đội hình sự quá bận rộn, thật sự không có công sức đi lo chuyện khác mà thôi. Cho đến lần đó, một nhân viên kỹ thuật trẻ tuổi có trình độ máy tính cực cao đến đội, có

một hôm đột nhiên ra vẻ thần bí tìm Trần Trí hỏi: Có phải bà xã của đội trưởng Triệu mất tích rồi không?

Trần Trí hỏi cậu ta nghe ai nói, nhân viên kỹ thuật đó chỉ nói: "Không ai nói cả. Chỉ là hai hôm trước đội trưởng Triệu có đến gặp riêng em, bảo em thử xem có thể giúp anh ấy phân tích tạp âm trong một đoạn ghi âm hay không. Đoạn ghi âm báo án mười một giây đó, anh biết chứ?"

Lúc bấy giờ Trần Trí mới hiểu, thì ra Triệu Diệc Thần chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Hồ Gia Anh.

Thế nên lần này thấy Triệu Diệc Thần im lặng, Trần Trí không thể dễ dàng thu lại lời nói được. Cậu ta ngẫm nghĩ một lúc, lại dò hỏi: "Kỳ nghỉ Quốc Khánh sắp hết rồi, hay là đến lúc đó anh đích thân đi xem thử?"

Triệu Diệc Thần không tiếp tục mắt điếc tai ngơ nữa. Anh gật đầu, kéo bản báo cáo đến trước mặt, "Tôi sẽ sắp xếp, cậu về nghỉ ngơi đi."

Khẽ thở phào một hơi, Trần Trí đáp lời, khi ra khỏi phòng làm việc không quên đóng cửa lại.

Đợi cửa đóng lại, Triệu Diệc Thần mới đặt bút xuống, đưa tay với lấy điện thoại gọi cho đội trưởng đội hình sự Trịnh Quốc Cường của thành phố Y. Anh từng đến thành phố Y công tác vài lần, xem như có chút giao tình với Trịnh Quốc Cường. Đang định ấn số, lướt mắt nhìn thấy cây viết gel màu đen mình vừa đặt xuống, thân hình Triệu Diệc Thần chợt khựng lại.

Anh nhớ vào năm 2003, anh vừa được điều đến chỉ đội trinh sát hình sự của khu vực, Hồ Gia Anh đã tặng anh một cây viết viết máy.

Cây viết được làm hoàn toàn bằng thép hiệu Hero, đối với người chi tiêu tiết kiệm để sống qua ngày như họ mà nói, rất đắt. Bình thường cô tiêu vài đồng cho mình thôi cũng thấy xót, nhưng mua cây viết ấy cho anh lại vui vẻ cười ha hả. Triệu Diệc Thần thà rằng cô ăn nhiều một chút, no một

chút, mập ra một chút. Nhưng thấy cô cười rất vui, anh cũng không nói gì, chỉ ra vẻ không để tâm cười cười: "Mua viết máy để làm gì, anh làm việc ở tuyến một, đâu phải nhân viên văn phòng."

"Làm việc ở tuyến một cũng cần dùng viết mà, đội trưởng Ngô của các anh chẳng phải cũng ngồi trong phòng làm việc đó sao." Hồ Gia Anh đang múc canh cho anh, ống tay áo xắn lên đến trên khuỷu tay, cánh tay gầy đến đáng thương, khuôn mặt nhỏ nhắn lại rất hồng hào, "Đội sau này anh làm đội trưởng rồi cũng sẽ dùng đến mà."

"Em lo xa quá đấy." Triệu Diệc Thần bưng hai đĩa rau từ trong phòng bếp ra, "Đội đến khi anh làm đội trưởng, cây viết này không biết đã lăn đến xỏ xính nào mất rồi."

Cô bật cười, ra vẻ không quan tâm: "Sợ gì chứ, đến lúc đó em mua cây nữa cho anh không phải được rồi sao."

Cuộc sống của họ lúc bấy giờ không có cái gọi là vợ chồng nghèo trăm mối lo, chỉ có một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa.

Cây viết Hồ Gia Anh tặng anh năm đó, quả đúng như anh dự liệu, không biết rơi đến góc nào, đóng một lớp bụi dày từ lâu rồi. May mắn là, bao nhiêu năm qua đi, bây giờ viết gel thực dụng hơn viết máy rất nhiều.

Nhưng cái Triệu Diệc Thần muốn, vẫn là cây viết mà Hồ Gia Anh từng hứa sẽ tặng cho anh.

Anh nhắm mắt lại một lúc, cất cây viết gel màu đen vào học tủ, khóa lại.

Sau đó, anh nhắc điện thoại gọi vào số của Trịnh Quốc Cường.

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hạt Châu Trong Góc (2)

2.2

Hứa Hàm gặp ông Mã cũng vào mùa đông năm 1986.

Giết chết con chó mực rồi cô không quay lại gặm cầu nữa, chỉ lão đảo đi về phía trước, đi qua cây cầu ấy, tìm được một con ngõ cụt. Cuối ngõ có một túp lều dựng bằng vài thanh tre và mấy tấm vải rách, Hứa Hàm chui vào trong lều, nằm xuống, nhắm mắt lại. Cô dùng hòn đá đâm vào cổ con chó mực nhà thợ may, trên ống quần bị nhuộm một mảng màu máu đỏ sậm lớn, có máu của con chó, cũng có máu của chính cô. Cánh tay bị con chó kia cắn đâm đìa máu, vừa đau vừa lạnh, đến cuối cùng tê liệt không còn cảm giác.

Gió rét không ngừng gào thét, thổi vù vào trong túp lều rách nát, khiến tứ chi và mí mắt cô rét lạnh. Không biết qua bao lâu, hình như cô nghe thấy có người tiến vào, dùng thứ gì đó lạnh ngắt chọt chọt lên cánh tay cô:

"Nhóc con, cả người toàn là máu, mới giết người hả?"

Đó là một giọng nói già nua. Hứa Hàm nằm yên đó không nhúc nhích, nhưng không phải muốn giả chết. Cô cảm thấy rất lạnh, khắp người không chỗ nào không lạnh. Cô biết mình sắp chết rồi, mí mắt như đã bị đóng băng, thậm chí không có sức để mở mắt ra.

Người đó thấy cô nhắm mắt không chút phản ứng nào, bèn ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của cô.

Cô tưởng ông ta sẽ đánh mình, nhưng ông ta không hề.

Cổ họng ông ta phát ra tiếng khì khè, sau đó là tiếng "khạc khạc" kỳ quái. Trong tối tăm, Hứa Hàm cảm thấy có gì đó vừa dinh dính vừa nóng ấm đánh lên mặt mình.

Đó là một ngum đờm.

Ông lão rời khỏi một lúc, Hứa Hàm không xác định được là bao lâu.

Khi ông ta quay trở lại, đá lên eo cô một cái: "Còn nằm đó, định đi chỗ khác hả?" Sức của ông ta không lớn, nhưng đá hết cái này đến cái khác, cho đến khi đẩy cô vào sát bức tường đất thô ráp kia mới thôi, "Đây là địa bàn của ông mày, không thấy hả?"

Hứa Hàm không hé răng tiếng nào, không cử động, giống như một người đã chết. Đá một lúc lâu, ông lão cảm thấy mất hứng. Ông ta nhả một ngum đờm nữa, lâu bầu nói: "Ra là con câm."

Thế là ông không để ý đến cô nữa, trải tờ báo ra ngồi xuống hì hà hì hục, nhóm lửa.

Vừa xin ăn ở chợ đêm cầu Tây về, trong hộp sắt của ông ta còn thừa lại hai mẫu bánh bao và một cái bánh. Ông ta lau tay lên chiếc quần dơ dáy của mình, cầm bánh bao lên ăn ngẫu nhiên. Khi hai mẫu bánh bao đã vào trong bụng hết, ông ta mới ngoảnh đầu liếc nhìn cô bé đang nằm co mình nơi góc tường, thấy đôi mắt bầm tím của cô hé ra một đường nhỏ, trông mắt đen láy phản chiếu ánh lửa, nhấp nháy, đó là chỗ duy nhất còn chút sinh khí trên người cô. Vết cắn trên cánh tay cô không chảy máu nữa, cũng không biết do miệng vết thương đã lên vảy hay do máu đã chảy sạch.

"Con chó của tiệm may ở cầu Tây là mày giết đúng không?" Ông ta lại cầm chiếc bánh lên, nghiêng đầu, vừa nhai nhồm nhoàm vừa ú ớ nói, "Con

chó nuôi mười năm đấy, thế mà bị mày xử đẹp. Lão thợ may khóc bù lu bù loa, như vợ chết không bằng."

Cô bé vẫn không lên tiếng, khuôn miệng khô đến nứt nẻ không chút huyết sắc đang há ra, đôi mắt vẫn mở một đường tí hí như cũ, giống như đã chết thật, chỉ còn là một cái xác cứng đờ vậy. Ông lão nuốt xong chiếc bánh, lại nhặt từng mảnh vụn rơi trên người bỏ vào miệng, nói: "Nếu để đám người kia biết là do mày làm, xử mày còn dễ hơn xử con chó kia."

Nhặt sạch sẽ vụn bánh rồi, ông ta lau miệng, ngẩng đầu qua nhìn cô.

Hứa Hàm nằm đó, vẻ mặt cứng đờ như xác chết không chút thay đổi, nhưng có nước mắt lăn xuống, từng hàng từng hàng, giống như máu của con chó bị cô đâm rách cổ chảy ra vậy, rơi không ngừng.

Đó là làn đầu tiên Hứa Hàm biết được, thì ra con người lạnh hơn nữa, máu và nước mắt trong cơ thể chảy ra vẫn là nóng.

Sáng sớm hôm sau, ông lão tháo mấy tấm vải rách đang treo xuống, bó Hứa Hàm lại như bó củi, cồng thẳng về hướng trung tâm thành phố.

Ông ta quỳ trên con đường chật cứng sinh viên kia, khóc lóc ỉ ôi ăn xin. Hứa Hàm nằm trên tấm vải rách như một người đã chết, ý thức dần trở nên mơ hồ. Trong mơ màng, cô nghe tiếng ông lão:

"Đứa cháu tội nghiệp của tôi! Không cha không mẹ đã đành, còn phải theo lão tàn phế tôi đây ra xin ăn!"

Leng keng leng keng, có người ném tiền xu vào trong chiếc bát đặt trước đầu gối ông ta.

"Đứa cháu tội nghiệp của tôi! Bị chó dữ cắn hỏng mất tay rồi, xem ra sắp phải xuống dưới gặp Diêm Vương rồi!"

Một sinh viên trẻ đi qua, lấy hai xu từ trong túi áo ra.

"Kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì thế này! Tôi chỉ có mỗi đứa cháu gái này thôi!"

Đồng xu rơi vào trong bát phát ra tiếng kêu lạnh lạnh đình tai.

Hứa Hàm thấy có vài bóng người vây quanh, xì xào bàn tán. Cô nằm nơi đó, giống như con cá bị mổ bụng nằm trên thớt.

Nước mắt cô đã rơi cạn. Nơi nước mắt lăn qua, da đau rát, miệng vết thương nóng bỏng. Miệng sưng đỏ khô nứt đã làm mủ, bị từng cơn gió lạnh thổi qua đau buốt.

Cô nghĩ, ít ra mình vẫn còn biết đau.

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thời Gian Vui Chôn Ký Ức (1)

Ký ức tựa như sóng biển cuộn cuộn,

xô vào rạn san hô nơi vịnh biển phát ra tiếng vang cực lớn.

Tiếng vang của ký ức con người không thể nào nghe thấy được.

- Mộc Tâm -

3.1

Giữa tháng Mười, công việc của đội hình sự đã quay trở lại quỹ đạo bình thường, Triệu Diệc Thần cuối cùng cũng có thời gian để ăn bữa cơm tối cùng gia đình Triệu Diệc Thanh.

Hôm sau anh dậy sớm, hấp xong bánh bao màn thầu, lại nấu một nồi cháo xách lên lầu trên. Khi Triệu Diệc Thanh mở cửa cho anh vẫn còn đang mặc đồ ngủ, nhìn thấy anh đã làm xong bữa sáng mang đến liền kinh ngạc muốn rơi cả tròng mắt ra ngoài. Chồng chị Lưu Chí Viễn cười đến không khép được miệng, nhân lúc chị còn đang ngơ ngác, nhanh chóng nhận lấy nồi cháo đem vào đặt lên bếp.

Con trai của hai vợ chồng Lưu Lỗi đúng lúc từ trong nhà vệ sinh thò đầu ra, miệng vẫn đang ngậm bàn chải đánh răng, vừa thấy cậu mình đã đến thì giật mình suýt nuốt hết bột kem đánh răng vào bụng. Từ nhỏ cậu đã đặc biệt sợ Triệu Diệc Thần, cũng không biết dáng người của anh quá vạm vỡ hay vì anh là một cảnh sát nữa.

Cả nhà ăn sáng xong đã sắp đến giờ làm việc của Triệu Diệc Thần, Triệu Diệc Thanh xua tay đuổi anh đi như đang đuổi ruồi, tự mình ở lại phòng bếp rửa chén. Chị là một nội trợ toàn thời gian, ngày thường ra ngoài cũng chỉ đưa con đến trường, đến chợ mua rau, hôm đó vừa khéo là cuối tuần, không cần phải làm những việc này.

Triệu Diệc Thần cầm chìa khóa xuống lầu, khi đi ngang qua phòng thư tín ở tầng một, nhác thấy có một hòm thư bị ai đó cạy mở, ổ khóa bị bẻ cong như một chiếc ãng-ten thò ra ngoài hòm thư đang mở hờ, truyền đơn, thư từ và các danh thiếp màu vàng rơi đầy trên mặt đất.

Phòng thư tín của tòa nhà này có thể ra vào tùy ý, mỗi chủ hộ đều có chìa khóa hòm thư của nhà mình, nhưng lại thường xuyên có chủ hộ làm mất chìa khóa nên phải phá khóa để lấy thư, rồi không sửa nữa. Dù sao trong hòm thư rất ít khi có thứ gì quan trọng hay đáng tiền, một ổ khóa yếu ớt có hay không cũng không cần thiết.

Triệu Diệc Thần dừng lại trước cửa phòng thư tín, vì anh phát hiện ra hòm thư bị cạy mở kia là hòm thư của nhà mình.

Anh có chìa khóa, trước giờ không cần phải phá khóa, Triệu Diệc Thanh lại càng không làm vậy.

Ai đã động vào hòm thư của anh?

Dừng lại trước hòm thư, theo thói quen, Triệu Diệc Thần lấy bao tay từ trong túi ra đeo vào, sau đó dùng điện thoại chụp lại vài tấm ảnh hiện trường, rồi nhìn đến hòm thư nằm ở vị trí cao gần bằng mình, sau đó ngồi xổm xuống, nhặt những thứ bị rơi vung vãi khắp mặt đất lên.

Có vài tờ giấy thông báo đóng phí quản lý chung cư, được để chung vào một bao thư màu trắng. Giấy thông báo này hàng tháng anh đều nhận được, thông thường Triệu Diệc Thần sẽ để nó trong hòm thư, cho đến khi hòm thư không nhét được thêm thư khác nữa mới dọn một lần.

Ngoài thứ này ra, còn có một phong thư màu trắng đặc biệt.

Triệu Diệc Thần gần như vừa nhìn đã chú ý ngay đến nó: Có kích cỡ khác mới phong thư màu trắng của ban quản lí chung cư, không có dấu bưu điện, không có chỗ để điền mã bưu điện và địa chỉ, phong thư cũng không dán lại. Nhìn qua giống như phong thư đi kèm với thiệp mừng, rất mỏng. Anh ngồi xổm xuống, đưa tay xé mở nó.

Trong phong thư có hai tấm ảnh, khi Triệu Diệc Thần lấy ảnh ra, cái nhìn thấy đầu tiên là chữ viết phía sau tấm ảnh.

Một trong số đó viết "Khu A11, biệt thự Cảnh Tú Loan, thành phố Y", tấm ảnh còn lại viết "Đến tìm nó". Nét chữ nguệch ngoạc, xiên xiên vẹo vẹo, theo kinh nghiệm của anh, có vẻ ai đó cố ý dùng tay trái để viết ra chúng, nhằm tránh bị giám định ra nét chữ. Cách làm phản trình sát thế này khiến cho Triệu Diệc Thần nhú mày. Anh lật tấm ảnh đầu tiên lên, ngay khoảnh khắc nhìn rõ nó, lập tức sửng sờ.

Tấm ảnh chụp một người phụ nữ. Cô ngồi trên một chiếc ghế treo, mặc chiếc váy liền tay lửng màu be, mái tóc đen dài cột thành một đuôi ngựa thấp, trượt theo bờ vai gầy xuống trước ngực. Cô ngồi ở đó, phía sau là những đóa hồng lớn đầu ra giữ bụi lá rậm rạp. Cô nhìn vào ống kính mỉm cười, do bình thường ít cười, nơi đuôi mắt thậm chí không thấy được chút nét cười nào.

Gia Anh.

Cái tên này lập tức bùng nổ trong đầu.

Trong vài giây, Triệu Diệc Thần quên cả hô hấp. Anh nhìn chăm chăm người phụ nữ trong ảnh, đầu óc một mảng trắng xóa. Đây là Hồ Gia Anh, anh chắc chắn. Trông cô già hơn chín năm trước một chút, phụ nữ đến tuổi này hình như già đi rất nhanh. Anh không biết khi cô già đi sẽ trông như

thế nào, nhưng anh biết, nếu cô vẫn còn sống, dáng vẻ của cô bây giờ chắc hẳn giống hệt như tấm ảnh này.

Anh và cô biết nhau chín năm, làm vợ chồng sáu năm. Trừ phi cô hóa thành tro, nếu không anh sẽ không thể không nhận ra cô được.

Nhưng cô đang ở nơi nào? Khu A11, biệt thự Cảnh Tú Loan, thành phố Y? Vì sao?

Khi lấy lại tinh thần, Triệu Diệc Thần phát hiện tay mình đang run rẩy.

Anh lật tấm ảnh còn lại lên, phía sau tấm ảnh này viết "Đến tìm nó". Trong thời gian chưa đến một giây, anh đã nghĩ ra vài khả năng: Có lẽ trong ảnh là thảm cảnh cô bị trói trong một căn nhà u ám tối tăm, có lẽ là bóng lưng cô ngã ở một góc nào đó, hoặc có lẽ chỉ có một cánh tay, một ngón tay của cô.....

Tất cả đều không phải.

Bối cảnh trong ảnh vẫn là vườn hoa đó, chiếc ghế treo đó. Hồ Gia Anh vẫn mặc chiếc váy liền màu be kia, ngồi trên ghế treo tươi cười. Điểm khác biệt duy nhất đó là, có một cô bé đang ngồi bên cạnh cô.

Cô bé trông khoảng sáu bảy tuổi, tóc buộc hai bên, mặc chiếc váy liền có màu giống của Hồ Gia Anh, có vẻ là váy mẹ con. Cô bé tựa bên người Hồ Gia Anh, hai bàn tay nhỏ đặt trước đầu gối, phía trên gò má ửng hồng là đôi mắt to cong thành hình bán nguyệt, cười rất vui vẻ, lộ ra lỗ nhỏ do thiếu mất một chiếc răng bên cạnh răng cửa. Hai tay Hồ Gia Anh đặt trên vai cô bé, cũng đang tươi cười.

Chăm chú nhìn cô bé trong ảnh một lúc, Triệu Diệc Thần đứng bật dậy, lao ra khỏi phòng thư tín chạy lên lầu năm.

Triệu Diệc Thanh bị tiếng gõ cửa dồn dập làm giật mình, còn chưa ra đến cửa đã hét lớn: "Đến đây, đến đây!" Mở cửa ra nhìn thấy Triệu Diệc Thần, chị ngẩn ra, "Em vẫn chưa đi làm à?"

Anh dường như không hề nghe thấy chị nói gì, chỉ hỏi: "Chị, album ảnh của nhà mình đâu?"

Triệu Diệc Thanh ngỡ ngác chỉ ra phía sau, chị há hốc miệng, chuyển tấm giẻ rửa chén sang tay khác, "Để trong phòng sách."

"Lấy ra đây." Triệu Diệc Thần ném lại câu này, không đợi Triệu Diệc Thanh kịp phản ứng đã lách người bước vòng qua chị đi thẳng đến phòng sách. Anh biết bình thường Triệu Diệc Thanh để album ảnh trong tủ sách, thế nên vừa vào phòng sách liền lục tung tủ lên.

Triệu Diệc Thanh lo lắng trước biểu hiện khác thường của anh, vội vàng đuổi theo, miệng lẩm bẩm không ngừng: "Vội vội vàng vàng như thế làm gì vậy..." Vừa đến sau lưng anh, chị liếc thấy ảnh chụp anh đặt trên kệ sách, nheo mắt nhìn kỹ, chiếc giẻ rửa chén liền rơi xuống đất: "Gia... Gia Anh?" Bất giác đưa tay cầm tấm ảnh lên, xem đến tấm thứ hai, chị trừng to mắt, lắp ba lắp bắp, "Cô bé này sao lại... sao lại..."

Lúc này Triệu Diệc Thần đã tìm thấy một quyển album ảnh cũ, sột soạt lật mở, tìm tấm ảnh nào đó, xoay người lại lấy hai tấm ảnh trên tay chị, đặt tấm ảnh có cô bé lên trên, so sánh với tấm ảnh vừa tìm thấy trong quyển album cũ --- đó là ảnh chụp lúc anh tám tuổi, mặc áo ba lỗ và quần đùi, hất cằm đứng dưới một gốc cây ngô đồng, cười rất vui vẻ và tự đắc.

"Em tìm được cô ấy rồi hả?" Cuối cùng Triệu Diệc Thanh cũng lấy lại tinh thần, ló đầu qua nhìn hai tấm ảnh, "Đây là... con của em và Gia Anh? Giống em lúc nhỏ quá..."

Đâu chỉ là giống. Mặt mũi của cô bé và anh lúc nhỏ có thể nói y như đúc.

Triệu Diệc Thần cầm tấm ảnh lên, xoay người bước nhanh về phía cửa. Sắc mặt anh rất căng thẳng, đối lại lúc bình thường, Triệu Diệc Thanh chắc chắn sẽ ngăn anh lại. Nhưng lần này chị nhịn không đuổi theo, nhân lúc anh còn chưa xuống lầu, vội càng tóm lấy cánh tay anh trên hành lang: "Đợi đã, đợi đã, chuyện này rốt cuộc là sao?"

"Em về cục trước đã, đợi xác nhận rồi sẽ nói với chị sau." Anh kéo tay chị ra, không dừng bước mà đi xuống cầu thang, mắt hút ở góc quanh, tiếng bước chân cũng xa dần.

Triệu Diệc Thần không kịp báo kết quả cho Triệu Diệc Thanh biết.

Anh liên lạc với Trịnh Quốc Cường, xác nhận địa chỉ của cuộc gọi kỳ quái kia chính là khu A11, biệt thự Cảnh Tú Loan, thành phố Y, bàn giao lại việc trong đội cho Trần Trí, dẫn theo hai cảnh sát hình sự của tổ trọng án 3 ngồi lên chuyến tàu cao tốc sớm nhất sang tỉnh lân cận.

Khi cầm vé tàu chạy từ phòng chờ ra trạm, anh chạy xuống cầu thang cực nhanh, một đoạn ký ức đột nhiên hiện lên trong đầu.

Đó là ngày 2 tháng 5 năm 2008, Triệu Diệc Thần vừa tan làm về nhà, đang cùng Hồ Gia Anh ăn tối, bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi khẩn của Ngô Chính Lương. Ngoại ô thành phố xảy ra một vụ nổ súng lớn, đội cảnh sát hình sự không đủ người, cần điều người từ đội điều tra hình sự khu vực đến tiếp viện.

Triệu Diệc Thần cúp máy, vội lấy chiếc áo khoác vắt trên lưng ghé định đi ngay.

Hồ Gia Anh vội bỏ chén đũa xuống, đứng lên, "Có vụ án à?"

"Vụ nổ súng, phải điều động cảnh lực gấp." Anh theo thói quen mặc áo khoác vào, người đã đi đến bậc thềm.

"Anh vẫn chưa ăn cơm tối, đem theo quả trứng gà đi." Cô vội lấy một quả trứng gà đã luộc chín từ trong chén ra, đập lên cạnh bàn để tách vỏ rồi đuổi theo, tay chân lóng ngóng lột vỏ trứng ra nằm trong lòng bàn tay, khi dừng lại trước mặt anh vẫn còn đang cố lột sạch mảnh vụn còn sót lại trên bề mặt quả trứng trơn láng, vỏ trứng trong lòng bàn tay bị rơi xuống cô cũng mặc: "Há miệng ra, ăn ngay bây giờ, đừng để lát nữa lại bị nghẹn."

Triệu Diệc Thần vừa mang xong một chiếc giày, vội ngẩng đầu lên há miệng nhận lấy quả trứng, nhai qua loa vài cái liền nuốt xuống, vừa mang chiếc giày còn lại vào vừa nói: "Không phải em có chuyện muốn nói cho anh biết sao, bây giờ nói đi."

"Đợi anh về rồi hẵng nói." Cô không đồng ý, "Nhất định phải chú ý an toàn đấy."

Biết cô làm vậy là muốn anh có chút chuyện để ghi nhớ nhất định phải an toàn trở về, anh cũng không truy hỏi nhiều. "Hai ngày này nếu văn phòng luật sư không có việc gì thì em ít ra ngoài thôi." Mang giày xong, anh đứng dậy mở cửa chạy ra ngoài, không có thời gian để quay đầu lại, "Anh đi đây."

Hồ Gia Anh đáp lại một tiếng, thấy anh chưa mở đèn cầu thang đã xuống lầu, vội xỏ dép lê và đuổi theo mở đèn cho anh.

Hôm đó Triệu Diệc Thần chỉ lo chạy vội xuống lầu, mỗi lần qua một khúc quanh xuống vài bậc thang liền thấy đèn trên đỉnh đầu bật sáng. Đèn ở cầu thang bộ không phải loại cảm ứng, phải tắt mở bằng tay. Thế nên anh biết là Hồ Gia Anh sợ anh không cẩn thận bước hụt chân, bèn đuổi theo phía sau mở đèn cho anh.

Thật khó cho cô khi mang dép lê mà vẫn theo sát anh như vậy, có một thoáng Triệu Diệc Thần thật lo lắng cô sẽ bị ngã, muốn quay đầu lại bảo cô quay về.

Nhưng anh là cảnh sát, phải tranh thủ từng giây một.

Anh không hề quay đầu lại.

Chín tiếng sau, Triệu Diệc Thần mới về nhà trong bóng tối.

Đã ba giờ sáng, anh lấy chìa khóa mở cửa, nhẹ nhàng vào đến phòng khách, thấy một bóng người đang ngồi trên sô pha, khi anh bước từ bậc thềm vào đã cử động một cái.

"Gia Anh?" Nhờ ánh sáng hắt vào từ cửa sổ mà nhận ra thân hình của cô, Triệu Diệc Thần nhíu mày, "Ngồi ở đây làm gì vậy?"

"Đợi anh về." Giọng nói của Hồ Gia Anh hơi khàn, giống như vừa khóc xong.

Bàn tay đặt trên công tắc đèn liền khựng lại, cuối cùng rũ xuống bên người.

"Đèn cũng không chịu mở." Mò mẫm trong bóng tối đến trước sô pha, anh ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm lấy vai cô.

"Tiết kiệm điện mà." Giọng cô vẫn buồn buồn, trong bóng tối cô hỏi anh, "Anh có tắm không?"

"Mệt rồi, mai mới tắm." Kỳ thật anh đã mệt đến mức muốn ngã đầu xuống ngủ ngay. Nếu không phải nghĩ đến có thể cô vẫn đang đợi anh ở nhà, nói không chừng Triệu Diệc Thần đã ở lại đơn vị ngủ rồi, mai mới về. Lần này vì nhìn ra được cô có tâm sự nên anh mới không bỏ mặc cô vào phòng ngủ trước.

"Vâng." Cô nghiêng người, vui đầu vào ngực anh.

Triệu Diệc Thần nắn nắn đầu vai cô, "Em sao vậy?"

"Anh đã về thật sao?" Cô buông một tiếng thở dài, không trả lời mà hỏi ngược lại ai, tai dán sát trước như thể đang lắng nghe nhịp tim của anh.

"Đã về thật rồi." Thầm cảm thấy cô đang sợ mình xảy ra chuyện, anh đưa tay xoa xoa mái tóc của cô, "Lạnh lặn, không thiếu tay thiếu chân."

Hồ Gia Anh không lên tiếng. Thấy vậy anh cúi đầu xuống nhìn cô, cố ý dùng giọng điệu trêu chọc để nói: "Bình thường anh đi làm nhiệm vụ đâu thấy em lo lắng, hôm nay sao vậy?"

Im lặng một lúc, rốt cuộc cô cũng lên tiếng: "Diệp Thần, em có thai rồi."

Đầu óc khi nãy còn đang nặng trĩu đột nhiên thắt chặt, Triệu Diệp Thần ngẩn ra, "Cái gì?"

"Em có thai rồi, một tháng." Hồ Gia Anh vẫn đang tựa trước ngực anh, chậm rãi lặp lại lần nữa, "Anh sắp làm cha rồi."

"Thật sao?" Anh hỏi cô.

"Thật." Cô nói.

Đúng một cái Triệu Diệp Thần đẩy cô ngã xuống sofa. Anh đã hoàn toàn tỉnh táo lại, sự mệt mỏi trong đầu óc không biết đã bị vứt đến xó xỉnh nào, may mà bàn tay vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, ý cười trong ngữ khí lại không thể khắc chế được: "Thật sao?"

Hồ Gia Anh bị dáng vẻ bất ngờ của anh chọc cho bật cười. Anh cúi đầu cạo vào bụng cô, cô bị nhột bật cười lớn, nhích người muốn tránh, cô nói Triệu Diệp Thần anh điên rồi, đừng phá, đừng phá nữa.

Đợi đến khi cô cười không ra hơi nữa anh mới dừng lại, trán khẽ dán lên trán cô, "Đã đi bệnh viện khám qua chưa?"

"Khám qua rồi." Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, hai người gần nhau như thế, gần đến mức có thể thấy được ánh mắt đầy ý cười của đối phương trong bóng tối, "Không có vấn đề gì. Em rất khỏe mạnh, con cũng rất khỏe mạnh."

"Vậy thì tốt." Lật xuống khỏi người cô, Triệu Diệc Thần bế ngang cô đi về phía phòng ngủ, "Cần phải chú ý những gì? Có đi làm được không?"

"Giờ vẫn đi làm được, sau này có thể không được nữa."

"Không sao, anh nuôi em." Dùng chân đá mở cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ, anh đặt cô lên giường, không mở đèn, đứng thẳng dậy định quay trở ra phòng khách, "Em nằm xuống trước đã, anh đi gọi điện thoại hỏi chị anh, chị ấy biết thời gian này nên ăn gì mới tốt."

"Này... Bây giờ thì gọi điện thoại gì chứ, đã mấy giờ rồi." Hồ Gia Anh nhanh tay lẹ mắt tóm lấy cánh tay anh, "Mau ngủ đi, ngày mai rồi nói."

"Được." Đầu óc anh vẫn chưa ý thức được ba giờ sáng là gì, chỉ thấy rất vui, bất giác nghe theo lời cô, cởi quần áo ra thay bộ đồ ngủ trên đầu giường, lật chăn ra nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng, cơn buồn ngủ đã biến mất từ lâu: "Có phải chúng ta nên nghĩ tên cho con rồi không? Đã biết là trai hay gái chưa?"

Hồ Gia Anh đẩy anh ra, chê anh vẫn chưa tắm rửa, "Còn sớm mà, đợi qua vài tháng nữa mới biết."

Anh ngẫm nghĩ rồi nói, "Qua vài tháng nữa là sắp sinh rồi còn gì?"

"Còn tám tháng nữa mới sinh, sao cả chút thường thức này mà anh cũng không biết thế." Trong phòng ngủ tối hơn phòng khách, anh không thấy được vẻ mặt của cô, nhưng có thể nghe ra được cô đang cười khi nói những lời này.

Triệu Diệc Thần cũng cười, anh nghĩ số lần anh cười trong cả tháng này cũng không nhiều bằng đêm nay, "Vui quá nên quên mất."

Vừa dứt lời liền nhớ đến việc anh đuổi theo xuống cầu thang để mở đèn cho anh, bèn nói: "Lần sau nhớ đừng đuổi theo mở đèn cho anh nữa, không an toàn."

"Vậy bản thân anh phải nhớ tự mở." Cô không dễ dàng đồng ý với anh, "Cầu thang ban đêm rất tối, đừng có để chưa đến được hiện trường đã ngã mất răng cửa."

Anh bật cười, hôn lên trán cô, "Đều nghe theo em hết."

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thời Gian Vui Chôn Kỵ Ưc (2)

Đầu năm 1987, cơn rét đổ xuống phía nam, đùng độ với luồng khí nóng từ duyên hải tràn vào, tạo thành thời tiết hồi Nam ở các thành phố miền Nam.

Trời chưa sáng Hứa Hàm đã mở mắt, hất mở tấm chăn ấm mốc, lay ông lão bên cạnh thức dậy. Ông chính là ông lão đã cống cô vào trong thành phố xin ăn khi cô bị con chó mực cắn bị thương, ông họ Mã, các ăn mày khác đều gọi ông là Già Mã. Lúc đó Lão Mã nhận lúc Hứa Hàm còn chút hơi tàn, suốt ngày đưa cô đến những nơi đông người để xin ăn. Có một lần gặp phải cảnh sát, các sinh viên trên phố bắt đầu bỏ chạy tán loạn, Già Mã cũng chạy, gói ghém đồ đạc rồi chạy, chỉ bỏ lại đứa "cháu nội" sống sờ sờ là Hứa Hàm. Hứa Hàm nằm yên bất động trên mặt đất, cô không động nổi. Có người đạp qua người cô, có bàn dẫm lên cánh tay cô, nhưng vẫn chưa đạp chết cô. Cô thoi thóp với hơi thở cuối cùng đó, mở to mắt, nhìn bầy trời trong xanh và con người màu đen.

Sau đó cảnh sát đã đi xa, đám sinh viên đã chạy sạch, Già Mã quay trở lại.

"Nhóc còn, vẫn còn thở à?" Ông ngồi xuống bên cạnh cô, trong tay cầm một miếng bánh, vừa đánh giá đáng về bán sống bán chết của cô, vừa há to miệng ngẫu nhiên bánh. Vụn nhân trong bánh rơi, đập lên mặt Hứa Hàm, lại rơi xuống mặt đường trải nhựa. Hứa Hàm không rên lấy một tiếng.

Già Mã nuốt xong cái bánh, nhét chỗ vụn nhân đậu xanh lớn có nhỏ có, nhét vào trong miệng đang hé mở của Hứa Hàm.

Từ đó về sau, mỗi lần ông mua bánh về, đều chia cho cô một mẫu nhỏ. Ông thích ăn bánh có nhân, nhân bắp cải.

Vết thương trên cánh tay của Hứa Hàm ngày một tốt hơn. Cô không chết, Già Mã vẫn dẫn cô đi khắp nơi xin ăn. Ông vẽ mụn nhọt lên cánh hai cánh tay gầy gò của cô, bôi tro than lên mặt cô. Ra đến ven đường, ông liền bảo cô quỳ bên cạnh ông, bản thân ông cũng quỳ xuống, lau nước mắt với cái chén sắt cũ nát.

Già Mã bị chột, chân hơi thọt, nhỏ thó gầy gò, một năm bốn mùa mặc chiếc áo khoác quân đội rách rưới bốc mùi. Ông nói mình từng đánh trận, mắt bị đạn bắn mù, áo khoác quân đội cũng là từng ra chiến trường có được. Hứa Hàm không tin ông ta. Cô biết chiếc áo khoác quân đội đó lục được trong thùng rác ở sân sau ủy ban kế hoạch hóa gia đình, giống như tấm chăn đắp trên người hai người họ vậy. Còn con mắt kia của ông vì sao lại mù, Hứa Hàm không biết. Nhưng chột cũng có cái hay: Một ông lão bị chột dẫn theo cô cháu gái nổi nhọt khắp người, không cần phải thêu dệt câu chuyện gì, chỉ quỳ ở đó, lau hai giọt nước mắt, đã có tiền leng keng nhảy vào trong chiếc chén sắt rồi.

Ban ngày họ đi ăn xin, đến tối ngủ ở trạm xe lửa, trời chưa sáng liền mò mẫm vào trong sân của ủy ban kế hoạch hóa gia đình để nhặt rác. Có một lần trong lúc trèo tường Hứa Hàm trượt chân, bị bắt lại rồi xem thành trộm mà đánh một trận. Tối hôm sau, Già Mã liền dẫn cô đi trộm sạch tiền trong phòng của cán bộ. Chắc đó đều là tiền phạt thu được, Già Mã đếm đến run cả tay.

Đêm đó trước khi lên vào sân, Già Mã đã hung hăng nhổ một bãi đờm lên tấm biểu ngữ "kết hoạch sinh đẻ tốt, Chính phủ sẽ dưỡng lão" treo trên tường.

Rất lâu sau này Hứa Hàm mới biết, thật ra ông không biết chữ.

Già Mã trộm được tiền, vẫn ăn bánh bao nhân cải, vẫn ngủ ở trạm xe lửa.

Không ai nghe tin ủy ban kế hoạch hóa gia đình bị mất trộm, những cán bộ lớn nhỏ kia vẫn bận rộn như cũ, ghế chẳng kịp ngồi ấm mộng. Hứa Hàm và Già Mã không đến sân sau của họ lần nào nữa.

Ban đêm Già Mã luôn để Hứa Hàm lại trạm xe lửa, một mình không biết đi đâu, đến nửa đêm nửa hôm mới về. Hứa Hàm từng lén đi theo, thấy ông ngồi xổm sau bụi cây trong công viên, tay run run cầm một tờ giấy mỏng tanh, dùng ngón tay thô đen ấn lên một bên cánh mũi, hít thứ bột màu trắng trên tờ giấy vào trong mũi.

Mấy ngày sau, Già Mã không chạy đến công viên nữa. Ông lại chạy đến hội chợ ở Cầu Tây, liên tục hai ngày cũng không thấy bóng dáng.

Ngày thứ ba, hai người đàn ông khiêng ông trở lại trạm xe lửa. Ông bị đánh đến mặt mũi bầm dập, ngã lăn ra đất, vẫn còn đang run rẩy, kéo chặt ống quần của một trong hai người kia, nước bọt chảy từ trong miệng ra, ập a ập úng nói gì đó. Hứa Hàm nghe rõ, ông đang nói "Cho tôi thêm một chút nữa".

"Đây là ông nội của mày?" Người kia đập lên đầu ông, ngẩng đầu nhìn Hứa Hàm đang co chân ngồi trong góc tường, giọng nói đặc giọng Đông Bắc, "Ông ta nợ tiền bọn tao. Mày có không?"

Hứa Hàm nhìn họ, không lên tiếng.

Một người khác đập lên đầu Già Mã, đập nó xuống mặt nền xi măng, dùng sức dụi.

Hứa Hàm nhìn Già Mã. Bàn tay tóm chặt ống quần của người kia đã rũ xuống, không phát ra tiếng nữa.

Người kia nhấc chân, định đạp tiếp.

Cô nói: "Tôi có." Sau đó cởi giày, lấy vải tờ tiền từ trong giày ra.

Đợi hai người kia đi rồi, Hứa Hàm mới đứng dậy, kéo cánh tay của Già Mã, lôi ông đến chân tường.

Trán ông đã rách một mảng lớn, mũi cũng bị đạp đến bê bết máu, sắt mặt đỏ bừng, nhưng mắt vẫn trừng lớn, như muốn nhìn rõ cả thế giới. Hứa Hàm lấy ống tay áo lau máu trên người ông, ông trừng mắt nhìn cô, há miệng nói: Nhóc con, mày biết nói. Mày không bị câm."

"Tôi biết." Cô rũ mắt xuống, "Tên tôi không phải nhóc con, tên tôi là Hứa Hàm."

Chú thích:

** Hồi Nam: là hiện tượng thời tiết trời bắt đầu ấm dần, độ ẩm trong không khí cũng bắt đầu tăng lên vào mùa xuân hàng năm.

GIÂY THỨ 12

Sunness

www.dtv-ebook.com

Thông Báo Ngừng Đăng

Thông báo này Fang có đăng trên page của mình rồi mà quên chưa thông báo với các bạn đọc bên Wattpad.

Đầu tháng 8 Fang nghe được tin là Giây Thứ 12 đã được mua bản quyền xuất bản tại Việt Nam, sau nửa tháng lăn la dò hỏi các kiểu, Fang đã tìm được đơn vị mua bản quyền, may mắn là Fang từng hợp tác với họ qua nên đã nhanh chân đặt chỗ ngay, cuối cùng Fang đã chính thức được nhận thầu dịch Giây Thứ 12.

Thế nên Fang sẽ ngừng đăng tải online bộ truyện này nhé.

Nếu theo đúng tiến độ dự kiến (Fang phải hoàn thành bản dịch trước tháng 11) và không gặp trục trặc gì thì sách sẽ được phát hành vào cuối năm nay hoặc đầu năm sau. Đến lúc đó, hy vọng các bạn sẽ ủng hộ. ^^

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1: Tạm Biệt Thiên Đường.\(1\)](#)

[Chương 1: Tạm Biệt Thiên Đường.\(2\)](#)

[Chương 2: Hạt Châm Trong Góc \(1\)](#)

[Chương 2: Hạt Châm Trong Góc \(2\)](#)

[Chương 3: Thời Gian Vùi Chôn Ký Ức \(1\)](#)

[Chương 3: Thời Gian Vùi Chôn Ký Ức \(2\)](#)

[Thông Báo Ngừng Đăng](#)